

ŞULE GÜRBÜZ • Coşkuyla Ölmek

ŞULE GÜRBÜZ'ün ilk romanı *Kambur* (1992) ve öykü kitabı *Zamanın Farkında* (2011) İletişim Yayınları; *Ne Yaşadır, Ne Başta Akıl Yoktur* (1993) adlı oyunu ve *Ağrımca Kar Yağıyor* (1993) adlı şiir kitabı ise Mitos Boyut Yayınları tarafından yayımlandı. Şule Gürbüz halen mekanik saat ustası olarak çalışmaktadır.

İletişim Yayınları 1809 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 252

ISBN-13: 978-975-05-1108-0

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Şule Gürbüz

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Melis Ofas - Müge Karahan

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ŞULE GÜRBÜZ

Coşkuyla Ölmek

İçindekiler

RUHUNA FATİHA.....	7
AKILSIZ ADAM.....	39
AKILSIZ ADAMIN OĞLU SADULLAH EFENDİ.....	93
RÜYA İMİŞ.....	143

RUHUNA FATİHA

Pek eli sıkı biri sayılmam, niye öyle olayım ki? Ama verecek, verilenin kıymetini bilecek, minnet duyacak, aldığını iyi yere sarf edecek, hayırlı yerlere kullanacak, hayırla yâd edecek, verenle vermeyeni, nelere rağmen verenle, nelere olup da vermeyeni ayırt edecek insana rastlayamıyorum. Yoksa elbet veririm, vermez miyim? Ama her şeyde olduğu gibi bunda da muhatap bulmak pek zor. Başından atarcasına vermek, ben vereyim de gerisi onun bileceği iş demek, meşhur halik, balık diyerek birden kâl ehli olmak bana göre değil. Bilmeyene ne vereceksin? Alabiliyorsan elindekini al ahlaksızın. Rahmetli dedem, uzun yıllar giydiği paltosunu nihayet bir ihtiyaç sahibine vermiş; vermiş de alan o mübarek şahıs dedemi her gördüğü yerde ömrü boyu eteklemiş, duayı, senayı dilinden düşürmemiş. Dedemin vefatında en yüksek sesle “Helal olsun,” diyen bu zat imiş. Tabutu da, o iriyarı dedemin ağır tabutunu da en başta omuzlayan yine bu mübarek olmuş. İşte böylesini bul da, ne vereceksen ver, değil mi? Nerde. Şimdi ben bir gömleğimi, hırkamı birine şöyle hulûsî kalple uzatacak olsam, herif elinde

gönölsüzce, hem de yanımnda, evirir çevirir, eskiliğini, akarını kokarını inceler, yüzüme bakmadan, yarım ağız, surat bir karış, hayra değil en ağırından şerre uğramış gibi, hatta malımı elimden alıp beni bir dertten kurtarıyormuş gibi, hatta bir nekese hayır müsaadesi vererek asıl hayır sahibi o imiş gibi yapıp dönüp gidiverir. Verdiğimi ne yapacağını da varın siz düşünün. Bunlara bir şey vereceğine şöyle bahçeye çık, üstüne her şeyini kat kat giy. Hafifçe serin bir ağaç altına otur. Bütün bunları aklına getir, gördüğün, duyduğun her hali arka arkaya diz. Sinirden elin ayağın titre sin, ağzın köpüklensin, ayakların önce karıncalansın sonra şişsin, sonra o hırsıyla başla üstündekileri bir bir paralamaya. Paralamaya başladıktan sonra zaten insana bir iştiha ve fazladan bir hiddet de geliyor. Hele yırtarken kendi bir yerlerini de acıtırsan sonra daha da celalleniliyor. Üstünde bir fanilan kalana kadar elini değdirdiğini lime lime et. Bir iyi tiftikle, toz bezi bile yapılamasın. O kadar ufalt ki eskiden çocukluğumdaki kadınların yaptığı gibi çamaşıra konan mahrem abdest perdelemesi bile yapılamasın. Dünyada daha bir işe yaramasın. Kan ter içinde kal, ellerin kesik kesik, boy nunda kurtla boğuşmuşsun gibi halka halka izler, göbeğinde de nasıl olduysa birkaç tırnak izi. İşte adamı böyle yaparlar. Sonra da insan ne yaparsa kendine yapar derler. Öyle cahil insanlar var ki bunlar, başkasına istediğini yapmanın serbest olduğunu zannederler; bir yandan hapistekini küçümserler, bir yandan zavallı, eli anca benim gibi kendine erip de hırsından kendini, üstünü başını paralayana deli, kendilerini pek sıhhatte ve dahi afiyette zannederler. Sıhhatin bu sanılması tedaviyi geciktirdi, imkânsızlar arasına soktu. Gerçekte ve yaradılışın nüfus cüzdanında maraz ve sıhatsızlık olarak yazılı adını değiştirdi, yerini yurdunu değiştirdi, bakteri gibi tanındıkça kılık kıyafet, şekil şemal değiştirdi; şimdi bul bakalım, bul da aslı yüzüne söy-

le bakalım, söyledin dinlet bakalım, dinlettin inandır bakalım, inandırdın amel ettir bakalım.

Bir şey vermeyi önemseydiğim için verenlere çok kulak kabartırım, nasıl ve ne için veriyorlar diye. Bazen böyle iyice kuddusi vergiler de duyarım:

“Efendim, elli lira için yanıp tutuşuyordum. Pek ihtiyaç sahibi idim. Bilmem ne hanımefendi ya da efendi hazretlerinden aldığım kitabı gece açtığımda ne göreyim; sayfalarından birinin arasında elli lira yok mu? Ya erenler, ya efendiler, ne insanlar, ne kalp ehli, ne doğuş ehli var, vah bize, vah ki vah.”

Böyle besmelesizler de var işte. Diyemezsin ki; adamcağızım elli lirayı kim bulsa sevinir, en azından güncelliğini koruyan tedavüldeki bir para herkesin hoşuna gider, bunda şaşacak ne var? Hele senin gibi kütüpiyozlar için, sizin gibi milyonlarcası için elli lira birini şeyh ilan etmeye, manâ ehli ilan etmeye yetecek bir meblağdır. Tavır olarak da kâfidir. Fazlasına aklın ermez. Kalp gözün maşallah açık ama o da ileri derece hipermetrop. Allah kalp gözü vermiş, size hep verir, ama sarı noktalı, astigmatlı ve görme bozuklu verir. İsterken dua çabuk bitsin de bir ayak evvel kalkıp gideyim diye, İbn-i Teymiye'nin, Tirmizi'nin duasını ezberden tekrar edeceğine, “Allah'ım kalp gözümü bast halinde aç,” diye yine ezberden büyüklenerik söyleyeceğine, bari “Rabbim aç, aç amma biraz da görür olsun,” de. Nerde efendim, bu memleketin alimi ilme, mütedeyyini Allah'a kafa tutar. Neyse ki ikisinden de çok az da, ha deyince burun burna gelinmiyor. Neyse elli lira buldu ya, elbet buna mesnet arayacak, tevafuku bol bir manâ ehli, kendisi de Allah'ın tez elden bir yakımı ile yardımına koştığı olacak. Bunu bilebilecek kadar kalp gözü değil aksine dünya gözü alabildiğine açılmış muhterem de artık o bu demiyor, sıkıştırıveriyor bir elli kâğıt rast geldiği yere. Bunlar normalde elli liraya alınabilecek şeyler mi, ama